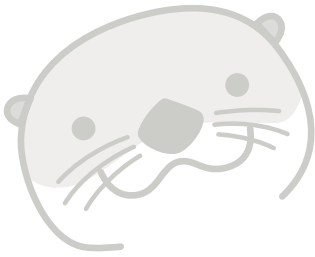

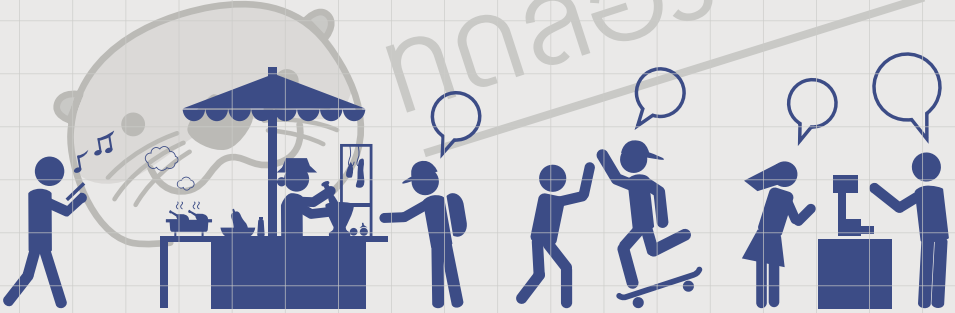
พูดอังกฤษเป๊ะได้ ไม่ต้องเรียนเมืองนอก

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ส ู า น ที่ ถ้ า คั ณ

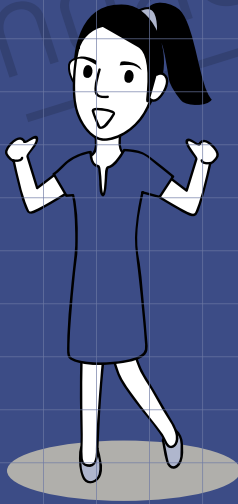
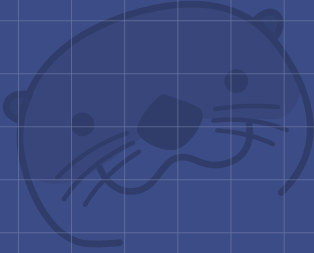
ကလောင်အုပ်စု

พูดอังกฤษปะได้ ไม่ต้องเรียนเมืองนอก

ณัชชานันท์ เลียงอรุณวงศ์
เขียน

ฐิติพล สุขกาย
ภาพประกอบ

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(8)
คำนำผู้เขียน	(10)
1 ทำความรู้จักกับคนที่ชื่อว่า “ภาษาอังกฤษ”	2
2 ออกเสียงผิด ชีวิตเปลี่ยน	18
3 สรรพประโยคไม่ผิด แต่จริตไม่เท่าฝรั่ง	36
4 เปลี่ยนคำง่ายๆ ให้มีสไตล์มากขึ้น	52
5 อธิบายคำว่า Tense ไม่สำคัญ ถ้ายังต้องใช้ทุกวัน	66
6 พุดแบบไหนให้ Survive ในสถานการณ์ต่างๆ	80
7 ประโยคเจ๋งๆ ไร ไปไม่เป็นทุกที	98
8 ประโยคง่ายๆ แต่กลับไม่คุ้นเลย	112
9 กว่าจะมาเป็นนุ่น “English AfterNoonz”	142
เกี่ยวกับผู้เขียน	158

ကလေးတိုက်

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อพูดถึงเฟซบุ๊กแฟนเพจ นุ่น-English AfterNoonz น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักเพจนี้ ซึ่งมีผู้ติดตามมากกว่า 600,000 คน รวมถึงโซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น www.englishafternoonz.com, [Twitter@นุ่น-English After Noonz](https://twitter.com/นุ่น-English%20After%20Noonz), [Instagram@eng_afternoonz](https://www.instagram.com/eng_afternoonz) ที่มีผู้สนใจและติดตามเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ทุกครั้งที่เพจ นุ่น-English AfterNoonz ปรากฏบนโลกออนไลน์ เราจะได้พบกับคุณณัชชานันท์ เลียงอรุณวงศ์ หรือที่ทุกคนรู้จักในชื่อครูนุ่น ที่มาพร้อมกับการสอนภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ใกล้ตัวได้อย่างสนุกสนาน พร้อมแนะนำวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง หลายคนจึงสงสัยว่า ครูนุ่นเป็นคนไทย เกิดไทย โตไทย เรียนไทย แต่ทำไมสำเนียงภาษาอังกฤษถึงได้เป๊ะเหมือนฝรั่งขนาดนั้น

ความน่าสนใจนี้ทำให้สำนักพิมพ์อมรินทร์ได้ติดต่อกับครูนุ่นเพื่อมาร่วมกันแชร์เรื่องราวเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสไตล์ครูนุ่น ซึ่งในระหว่างการจัดทำหนังสือเล่มนี้ สิ่งที่ครูนุ่นเน้นย้ำเสมอคือ อยากใช้ อยากพูดภาษาอังกฤษได้ดี เราต้องหมั่นฝึกฝนและเรียนรู้อยู่เสมอ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดเราก็สามารถเรียนรู้ได้โดยพาตัวเองเข้าไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ต้องการเราก็จะได้รับสิ่งที่ต้องการกลับมาเช่นกัน รวมถึงมีพลังบวกต่อการฝึกภาษาอังกฤษ เท่านั้นก็จะช่วยให้ประสบความสำเร็จไปได้มากกว่าครึ่ง

หนังสือ พูดอังกฤษเป๊ะได้ ไม่ต้องเรียนเมืองนอก เป็นหนังสือแนะนำ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษผ่านตัวอย่างสถานการณ์รอบตัว พร้อมปรับ สำเนียงการพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง อีกทั้งสอดแทรกแกรมมาร์ที่จำเป็น ต้องใช้สื่อสารในสถานการณ์นั้น ๆ เนื้อหาทั้งหมดที่นำเสนอจะไม่ใช้หนังสือ สอนภาษาอังกฤษรูปแบบเดิม ๆ แต่เป็นการเล่าประสบการณ์ แทรกไวยากรณ์ ที่ครูรุ่นเรียนรู้ด้วยตนเองมาตลอดหลายปี ซึ่งผู้อ่านสามารถนำแนวทาง เหล่านี้ไปปรับใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ชีวิตของตนเองได้

สำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ ใครหลายคนลุกขึ้นมาฝึกเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง สำนักพิมพ์ เชื่อมั่นว่าสังคมที่มีการแบ่งปันความรู้จะมีส่วนช่วยผลักดันให้เกิดสภาพ แวดล้อมแห่งการเรียนรู้ ถ้าพร้อมแล้ว เรามาร่วมกันเดินทางไปยังพื้นที่ ภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ชีวิตของคุณรุ่นกันเลยทีเดียว

AMARIN

ตุลาคม 2562

คำนำผู้เขียน

“ความขี้สงสัย” และ “ความผิดพลาด” น่าจะเป็นคำอธิบายจุดเริ่มต้นของ “นุ่น-English AfterNoon” ได้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นคริปวิดีโอ คลาสเวิร์คชอป รวมทั้งหนังสือเล่มนี้ก็ตาม ทั้งหมดล้วนเกิดจากการที่นุ่น คนไทยคนหนึ่งที่เกิดและเติบโตที่ไทย ไม่เคยไปอยู่อาศัยที่เมืองนอก และไม่เคยเรียนจบจากโรงเรียนอินเตอร์ ได้ตั้งคำถามและลองผิดลองถูกกับภาษาอังกฤษมาด้วยตัวเอง จึงอยากจะเอาบทเรียนและความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้นมาแชร์ให้ทุกคนได้เรียนรู้ไปด้วยกัน

นุ่นไม่เคยมองว่าภาษาอังกฤษคือ “วิชา” และไม่เคยมองว่าเราต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสอบให้ได้คะแนนเยอะๆ สำหรับนุ่นแล้วภาษาอังกฤษคือเพื่อนใหม่คนหนึ่งที่ช่วยเปิดมุมมองใหม่ให้กับเรา ทำให้เรามองเรื่องเดิมๆ ในชีวิตประจำวันในมิติที่กว้างมากขึ้นได้ ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงเหมาะกับคนที่อยากทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ที่ชื่อว่าภาษาอังกฤษให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คนที่ชอบภาษาอังกฤษอยู่แล้วรู้สึกรักมันมากยิ่งขึ้น และช่วยให้คนที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษหันมาเปิดใจให้กับมัน

ต้องขอขอบคุณทุก ๆ คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิต ไม่ว่าจะเป็คนดวงในหรือคนไกลตัวที่สุดที่เป็นกำลังซัพพอร์ตที่ดี และคนวงนอกที่รู้จักกันในช่องทางต่าง ๆ ขอขอบคุณทุกคนที่เข้ามาสร้างประสบการณ์ให้กับนุ่นในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็ประสบการณ์ที่ดีมากหรือดีน้อยก็ตาม ทุกตัวละครทุกสถานการณ์คือพลังขับเคลื่อนสำคัญที่ทำให้อยากตั้งคำถามต่อไปอีก

เรื่อย ๆ ขอขอบคุณความคิดพลาดหลาย ๆ อย่างที่เกิดขึ้น ที่ทำให้ได้เรียนรู้ และขอบคุณตัวเองที่ยังไม่ยอมแพ้ พร้อมทั้งจะแก้ไขความคิดพลาดต่อไป และที่สำคัญ ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์อมรินทร์ที่ให้โอกาสได้มาแชร์เรื่องราวความคิดพลาดของตัวเองในรูปแบบของหนังสือที่หยิบจับได้ สุดท้ายอยากขอบคุณภาษาอังกฤษที่ทำให้เราได้เจอกัน เพราะนอกจากจะทำให้มองโลกกว้างขึ้นแล้ว ยังทำให้หนังสือเล่มนี้ และทำให้เราได้รู้จักกันและกัน อีกด้วย

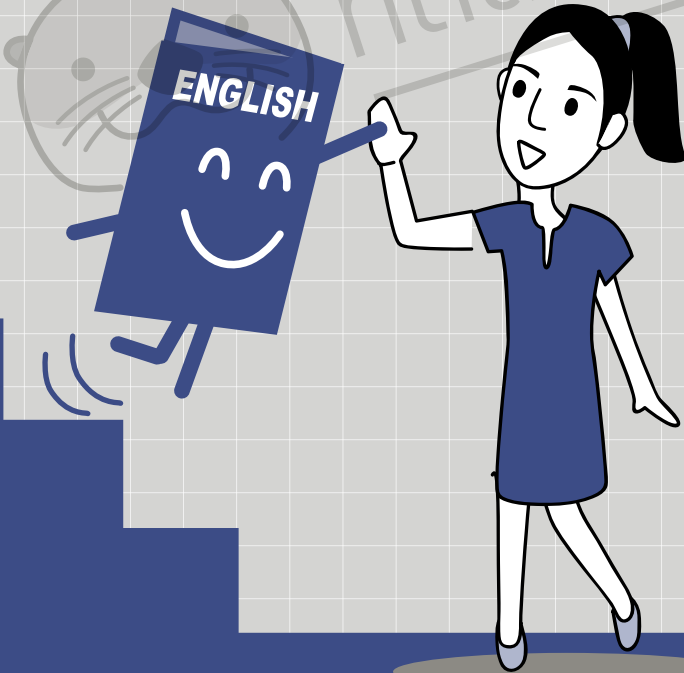
สำหรับทุกคนที่กำลังฝึกภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นคนที่ชอบอยู่แล้ว แต่รู้สึกว่าจะไปไม่ถึงจุดนั้นสักที หรือคนที่คิดว่าภาษาอังกฤษคือ “the last thing on earth” ก็ตาม อยากบอกว่า บนโลกใบนี้มีที่สำหรับคนที่พร้อมจะเรียนรู้เสมอ การฝึกฝนไม่ได้เกี่ยวกับอายุ ไม่สำคัญว่าเราจะเกิดที่ไหน โตที่ไหน แต่ใจเราพร้อมที่จะพาตัวเองก้าวออกจากคอมฟอร์ตโซน ถ้าพาตัวเองไปสู่สิ่งใหม่ที่ท้าทายมากขึ้น เปิดใจและใช้ทัศนคติที่เป็นบวกเป็นตัวนำทาง... There's always a place for you. มันมีที่ยืนสำหรับเราอยู่แล้ว (And I'm here for you.) ไม่จำเป็นต้องสอบได้เต็มร้อย แต่มีความสุขกับการพูดภาษาอังกฤษในทุก ๆ วันก็พอแล้วค่ะ

นุ่น - English AfterNoonz

1

ทำความรู้จักกับคนที่ชื่อว่า
“ภาษาอังกฤษ”

“ภาษาอังกฤษ” แคได้ยินคำนี้ก็อยากจะวิ่งหนีแล้วใช่มั้ยล่ะคะ หลายคน

อาจจะรู้สึกที่ภาษาอังกฤษเป็นอะไรที่ไม่คุ้นเคยเลย เพราะเกิดมาอยู่ในดินแดนที่ชื่อว่าประเทศไทย ซ้ายขวามือหน้าหลังหันไปทางไหนก็เจอแต่คนผมสีเข้ม ตาสีเข้ม พูดจาภาษาเดียวกันกับเรา ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคยมาตลอด หรืออยู่ในคอมฟอร์ตโซน (comfort zone) ของเราแบบนี้ก็รู้สึกอุ่นใจดี พอไปเจอมนุษย์เอเลี่ยนที่รูปร่างหน้าตาไม่เหมือนกัน พูดกันคนละภาษาเข้า ก็เลยรู้สึกกลัว ๆ กลัว ๆ ไปหมด

อันที่จริงมันก็เป็นความรู้สึกที่สวยงามเหมือนกันนะ เพราะมีทั้งความกล้าและความกลัวรวมอยู่ในนั้น รู้สึกอยากคุยกับเขาจังเลย แต่ก็กลัว เพราะไม่รู้ว่าจะคุยกันรู้เรื่องหรือเปล่า แต่มีความอยากคุยเป็นตัวเริ่มก็ถือว่ามาถูกทางและไปได้เกินครึ่งแล้วค่ะ เพราะมันคือจุดเริ่มต้นที่จะทำให้เราก้าวออกจากคอมฟอร์ตโซนของเราได้

พูดถึงการก้าวออกไปจากคอมฟอร์ตโซนนี้ก็มีหลายวิธีเหมือนกันนะ บางคนก็ทะเล่อกทะเล่อกออกไปเลย ออกไปเจ็บเอง เรียนรู้เอง ส่วนบางคนบอกว่าขอเตรียมตัวอย่างดีที่สุดก่อน เพื่อที่จะก้าวออกไปอย่างมีความพร้อมจะได้ไม่ต้องผิดพลาดเยอะ (แต่ก็ต้องอย่านานจนโอกาสมันหลุดลอยไป)

เรื่องแบบนี้อยู่ที่เราเลือกแล้วแหละ ใครถนัดแบบไหนก็เลือกทางนั้น (ส่วนสไตล์ของตัวเองเป็นแบบแรกเสมอๆเลย มีความเคียดแค้นเป็นเพื่อนสนิท ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ซึ่งเดี๋ยวจะเอาความเคียดแค้นที่ว่านี้มาเล่าสู่กันฟังในบทต่อไป)

อย่างที่บอกว่าคนไทยส่วนใหญ่กลัวกับภาษาอังกฤษ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาเลยละ ปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นคือ

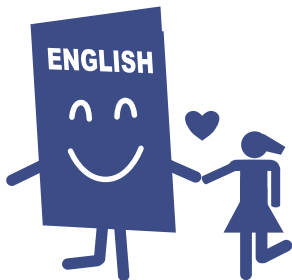
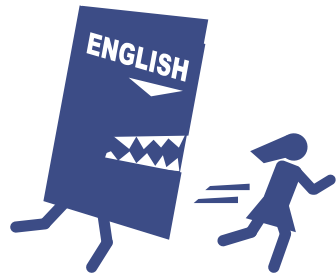
อย่างหลังนี้ถือว่าเป็นความคิดมาก หรือ overthinking ที่ทำลายความ
เชื่อมั่นได้ตั้งแต่ต้นเลยนะคะ ถ้าเราเอาแต่กลัว สุดท้ายคอมฟอร์ทโซนของเรา
ก็ยังอยู่ที่เดิม ไม่ได้ขยายอาณาเขตไปไกลกว่านั้นเลย

ทุกครั้งที่เราจะก้าวออกมา อย่าลืม
หยิบเอาความกล้าออกมาด้วย อย่าให้
เหลือแค่ความกลัวเพียงอย่างเดียว
อย่าให้อะไรมาทำลายความมั่นใจเรา
ต่อให้เป็นคำว่า ฮะ? (Huh? หรือ
ทำนอง What?) ของฝรั่ง หรือหน้า
ง ๆ ของเขาก็ตาม ให้คิดว่านั่นคือ
โอกาสที่เราจะได้แก้ไขความเข้าใจใหม่
ให้กับเขา

กฎเหล็กต้องรู้ก่อนเริ่มต้นความสัมพันธ์

พอได้ยินคำว่า “วิชาภาษาอังกฤษ”
เป็นใครก็อยากจะปิดหนังสือหนังสือทั้งนั้น
ความรู้สึกเหมือนสมัยมหาวิทยาลัยที่แค่
เห็นชื่อวิชาเรียนก็อยากจะถอยกรูดแล้ว
เพราะอย่างนี้เลยอยากให้เราลองว่า ภาษา
อังกฤษไม่ใช่วิชา แต่คือคนคนหนึ่งที่กำลัง
จะเข้ามาเป็นเพื่อนใหม่ของเราดีกว่าค่ะ

พอเรามองว่าภาษาอังกฤษ
คือคนคนหนึ่ง แน่نون มันเหมือน
เรากำลังจะ date someone หรือ
คบหาใครสักคนนั่นแหละ

สิ่งที่เราต้องรู้คือ

เราเปลี่ยนแปลงเขาไม่ได้

เหมือนเราจะคบเพื่อน หรือจะจีบใครสักคน
เราต้องเข้าใจก่อนว่า
ถ้าเขาชอบแบบนี้ แต่เราชอบอีกแบบ
จะเปลี่ยนให้เขามาชอบเหมือนเรา ทำไม่ได้หรอกค่ะ
เพราะคนเรามีพื้นฐานคนละแบบ
มีภูมิหลังที่โตมาไม่เหมือนกัน
ดังนั้นแทนที่จะมองว่าเราต้องมานั่งเรียน
วิชาภาษาอังกฤษให้ปวดหัว ก็เปลี่ยนมุมมองใหม่
คิดว่าเราแค่กำลังทำความเข้าใจกับคนคนหนึ่ง
ที่เขาไม่ได้เหมือนเรา แต่อยู่ร่วมกันได้จะดีกว่า

เวลาจะรักใครหรือรู้จักกับใคร

ต้องใช้เวลา

การที่เราจะเจอกันสองวันแล้วสนิทกันไปจนตายนั้น
เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้น ส่วนมากแล้วความสนิทสนม
ไม่เคยเกิดขึ้นข้ามคืน แต่เกิดจากการสังสรรค์ความสัมพันธ์
ที่ยืงนานยิ่งเข้าใจกัน เพราะฉะนั้น ถ้าเรามองภาษาอังกฤษเป็นคน
เราอยากเข้าใจเขามากๆ อยากจะสนิทกับเขา อยากพูดกับเขาเรื่อง
เราคงต้องใช้เวลานานหน่อย นานในที่นี้กับบอกไม่ได้ว่าหนึ่งปีสองปี
จะพอไหม ถ้าเป็นเพื่อนกันจริงๆ ก็คงไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกัน
แค่ปีเดียวสองปีหรอก เราคงอยากเป็นเพื่อนกันไปตลอด
มันคือระยะเวลาของคำว่าความสัมพันธ์
หรือ relationship

ก่อนเจอเพื่อนใหม่ มาทำความเข้าใจตัวเองก่อน

ก่อนที่จะไปมองดูเพื่อนใหม่ของเราว่าเขาเป็นคนยังไง เรามาเริ่มมองจากตัวเราเองก่อน เราคนไทยมีนิสัยที่ฝรั่งชื่นชม คือมีความโอบอ้อมอารี มียิ้มสยาม มีความน่ารักเฟรนด์ลี่ มองให้ลึกไปกว่านั้น เอกลักษณะคนไทยที่แทรกมากับความโอบอ้อมอารีคือการให้เกียรติซึ่งกันและกัน บ้านเราเลยให้ความสำคัญกับเรื่องลำดับชั้น ความอาวุโส (ไม่ได้แปลว่าเรานับถือระบบศักดินานะ) ตัวอย่างที่ง่ายที่สุดคือการเรียกกันนี้แหละ

ในครอบครัวคนไทยมีคำว่า พี่ น้อง นำหน้าชื่อคน เช่น พี่นุ่น น้องนุ่น ในขณะที่ฝรั่งที่มีพี่น้องในครอบครัว (siblings ซิบลิงส์ = พี่น้อง) ส่วนมากเรียกชื่อกันไปเลย ไม่ใช่ Hey! Sister Noon! และ

ที่สำคัญคือ brother กับ sister ไม่ได้บอกว่าเป็นพี่หรือเป็นน้อง เพราะเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกันที่ใครเกิดก่อนเกิดหลัง จะพี่หรือน้องไม่รู้แน่ รู้แต่ว่า brother ใช้เรียกผู้ชาย sister ใช้เรียกผู้หญิง พอคนไทยอยากจะอธิบายความสัมพันธ์ให้เป็นที่เข้าใจตามบริบทบ้านเราเลยต้องใส่คำว่า younger กับ older เพิ่มเข้าไปด้วย เช่น ถ้าอยากเรียกพี่ชายก็ต้องเรียกว่า older brother หรือ big brother ถ้าอยากเรียกน้องสาวก็ต้องเรียกว่า younger sister หรือ little sister

นอกจากพี่น้องแล้ว คนไทยเรายังมีลุง ป้า น้า อา ปู่ ย่า ตา ยาย เห็นไหมคะว่ามีเส้นแบ่งระหว่างฝั่งพ่อกับแม่ด้วย ส่วนภาษาอังกฤษไม่มีเลยคะ จะลุงจะอาไม่รู้ รู้แค่ถ้าเป็นญาติผู้ชายให้เรียก uncle ส่วนญาติผู้หญิงนั้นไม่ว่าจะน้าหรือป้าก็เรียก aunt เหมือนกัน และไม่ว่าจะย่าจะยายก็เรียก grandmother หหมด (เวอร์ชั่นสั้น ๆ เหลือ grandma หรือที่เด็ก ๆ ชอบเรียกกันว่า granny) ส่วนการเรียกทวดที่ถูกต้องคือเดิมว่า great เข้าไปด้านหน้าเลย เช่น ย่าทวด หรือยายทวด เรียกว่า great grandmother ปู่ทวดหรือตาทวด เรียกว่า great grandfather

great grandfather

great grandmother

นี่แค่ญาติกันโดยสายเลือดเท่านั้นนะ พอแต่งงานแล้ว ใ้โห...วุ่นวายกว่าเดิมอีกคะ เพราะภาษาไทยเรามีทั้งแม่ยาย พ่อตา พี่เขย น้องสะใ้ อยากรจะเรียกแม่ยายเป็นภาษาอังกฤษโดยเรียกตรง ๆ ว่า mother of grandmother ก็ไม่ใช่อีก เพราะนั่นคือแม่ของยายหรือทวดต่างหาก

การเรียกแม่ยาย พ่อตา และเขยสะใ้เป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้องนั้นง่ายมาก ๆ แค่เติม in-law เข้าไปท้ายคำเรียกเท่านั้น ซึ่งคำว่า in-law นี้จะใช้เรียกบุคคลที่ไม่ใช่พ่อแม่พี่น้องแท้ ๆ กับเรา แต่เป็นพ่อแม่พี่น้องตามกฎหมายจากการสมรสนั่นเอง เช่น เรียกแม่ยายหรือแม่สามีว่า mother-in-law เรียกน้องเขยหรือพี่เขยว่า brother-in-law แค่นี้จบเลย

ความอาวุโสของบ้านเราไม่ได้สะท้อนแค่คำที่ใช้เรียกกันอย่างเดียวเท่านั้นนะคะ แต่ยังรวมไปถึงการวางตัวต่อกันด้วย เช่น เวลาเราพูดกับคนที่เป็นที่เราจะพูดคะ ขา จ๊ะ จำ มากกว่าคนที่อายุเท่ากันหรืออายุน้อยกว่า อาจจจะเรียก

แทนตัวเองว่าหนูหรือน้อง ขณะที่ภาษาอังกฤษ I ก็คือ I และ You ก็คือ You มีแค่นี้ ไม่มีใครมาเรียกตัวเองว่า Sister เหมือนบ้านเรา

อีกหนึ่งอย่างที่ เป็นเอกลักษณ์ของคนไทยคือเรื่องของความเป็นกันเองกับคนนอกครอบครัว เช่น เราเรียกคนขายกล้วยปั่นหน้าหมู่บ้านว่า “ป้า” ในขณะที่ฝรั่งไม่ได้เรียกคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติว่า aunt หรือช่วงชีวิตที่เราเป็นเด็ก เด็กเสิร์ฟในร้านอาหารพูดกับเราว่า “เอาอะไรดีคะ น้องขา” หรือ “รับอะไรดีคะหนู” พอถึงจุดที่อายุมากขึ้นเขาก็พูดกับเราว่า “พี่คะ รับอะไรดีคะ” อะ ก็รู้แล้วว่าฉันเริ่มแก่นี่ยังไม่รวมถึงที่เรียกกันว่า เฮีย เจ้ หรือป้านะ แต่พอเรียกคุณยายเมื่อไหร่ก็เดินออกจากร้านได้เลย

นี่แหละคือความน่ารักของคนไทยที่เรามองว่าทุกคนเหมือนคนในครอบครัว มีความอบอุ่นใกล้ชิดกัน ถ้าถามว่าฝรั่งมีแบบนี้ไหม มีนะ ฝรั่งก็มีการให้เกียรติกันด้วย แต่จะให้เกียรติกันคนละแบบ คือใช้ Sir กับ Madame ถือเป็นคำสุภาพที่ไม่ได้มองกันเป็นบุคคลในครอบครัวเหมือนอย่างบ้านเรา

ระดับภาษา

อีกเสน่ห์หนึ่งของภาษาไทยคือ เป็นภาษาที่มีหลายระดับมาก ๆ อย่างคำแทนตัวเอง มีทั้งข้าพเจ้า ตัวฉัน ดิฉัน กระผม หรืออย่างคำกริยาก็มีหลายระดับนะ แค่จะชวนกินข้าวก็ชวนได้หลายแบบแล้ว เช่น ถ้าชวนพ่อแม่แฟนเราพูดว่า “ทานข้าวกันไหมครับ” ถ้าชวนเพื่อนสนิทมากก็คงไม่พูดว่า “เธอจ๋า รับประทานข้าวกันคะ” หรือ ใช้นาม อาจจะเป็นบอกว่า กินข้าวกันเปล่า? หรืออื่นใดแล้วแต่เลเวลความสัมพันธ์สนม

ภาษาอังกฤษก็มีเรื่องลำดับชั้นเหมือนกันนะ อย่างเช่นคำว่า กิน ปกติเวลาจะชวนใครกินข้าว ก็ใช้คำว่า eat จะ Let's eat! (เล็ทส์ อีท) หรือ Wanna eat? (วอนนะ อีท?) ก็ได้ บางคนอาจจะเคยเห็นป้าย Dine in or Take away รับประทานที่นี่หรือนำกลับบ้าน dine เลยหมายถึง “รับประทาน” ขยับขึ้นมาจาก

eat นิดหนึ่ง (เวลาออกเสียงอย่าลืมเอา n ออกมาด้วยนะคะ ดายน์ อิน ไม่ใช่ ดาย-อิน die in เดี่ยวจะตายตรงนี้เสียก่อน) แต่ถ้ามองในมุมลำดับขั้นบอกเลยว่า ไม่เยอะเท่าภาษาไทยของเรา

ถึงเวลาทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่กันแล้ว

เริ่มเห็นความชัดเจนแล้วใช่ไหมคะว่า ถ้ามองภาษาไทยเป็นคนก็จะเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับเรื่องอาวุโส มีจุดเด่นคือความอ่อนน้อม โอบอ้อมอารี ทีนี้ลองกลับไปมองภาษาอังกฤษกันบ้าง คนที่ชื่อว่าภาษาอังกฤษเขาให้ความสำคัญกับเรื่องของเวลา มันเลยสะท้อนผ่านสิ่งที่เรียกว่า Tense นั่นเอง

“ พอพูดถึงคำว่า Tense

หลายคนก็คิดจะปิดหนังสือตั้งแต่ตอนนี้เลย

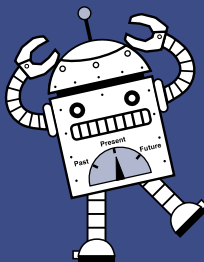
เพราะรู้สึกว่าเป็นอะไรที่น่ากลัวเหลือเกิน

อย่าเพิ่งนะคะ ลองทำใจนิ่ง ๆ ก่อน

ยังไม่ต้องไปตะแถมมาร้ออะไรมากมาย

แค่เปิดใจมองเขาเป็นคนก่อน แล้วมาดูกันว่าคนคนนี้

ให้ความสำคัญเรื่องเวลามากขนาดไหน ”

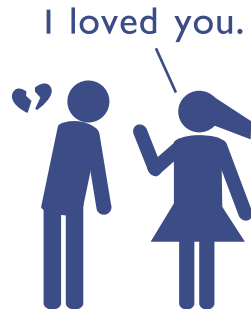

การพูดภาษาอังกฤษหนึ่งประโยคจะมีเวลาอยู่ในนั้นเสมอ ตัวอย่างเช่น I love you. (ไอ เลิฟ-ฟยู) ดูเหมือนเป็นคำบอกรักกันปกติ แต่จริงๆ แล้วมีเวลาอยู่ในนั้น พูดภาษาแกรมมาร์ก็คือ มี Present Simple อยู่ด้วย ซึ่งแปลว่าฉันรักเธอนะ หรือถ้าจะบอกรักให้มีมิติและลึกมากกว่านั้น ภาษาอังกฤษจะพูดว่า I've loved you. (อาย์ฟ เลิฟต์-ดยูว) ซึ่งเป็น Present Perfect Tense ที่ฝรั่งชอบใช้กัน

ถ้าแปลความแกรมมาร์ให้เป็นภาษาที่เข้าใจง่ายชนิดหนึ่งก็สามารถอธิบายได้ว่า "Perfect" หมายถึงความสมบูรณ์แบบ การจะทำอะไรที่เพอร์เฟกต์ได้ก็มักจะต้องมีระยะเวลาเสมอ ไม่มีใครเพอร์เฟกต์ได้ในเวลาแป๊บเดียว เหมือนสำนวนที่บอกว่า Rome wasn't built in a day. แปลว่า กรุงโรมไม่ได้สร้างเสร็จในวันเดียวนั้นแหละ

ดังนั้นประโยค I've loved you. เลยบอกให้รู้ว่าความรักนี้มีเวลา หรือแปลว่าฉันรักเธอมานานแล้วจนตอนนี้ก็ยังรักอยู่นั่นเอง แต่ถ้าสมมติว่าประโยคนั้นเปลี่ยนเป็น I loved you. (ไอ เลิฟต์-ดยูว) เมื่อไหร่ ก็เพิ่มความตรงมาได้เลย เพราะ d ที่เพิ่มเข้ามาหลังคำว่า love นั้นหมายถึงคำว่ารักนั้นกลายเป็นอดีตไปแล้ว หรือเคยรักนั่นเอง เพราะ d ตัวนี้คือ Past Simple เห็นไหมว่าหนึ่งประโยคมีสามพยางค์เท่ากัน แต่ความหมายต่างกันเลย เพราะมีเวลาที่ต่างกันอยู่ในนั้นนี่ยังไม่นับ I'll love you. (อาย์ยัล เลิฟ-ฟยูว) ที่เป็น Future Tense อีกรนะ

นอกจากการให้ความสำคัญเรื่องเวลาจะสะท้อนออกมาผ่านสิ่งที่เรียกว่า Tense แล้ว ยังสะท้อนไปถึงอย่างอื่นอีกนะ ตัวอย่างเช่น ความเป๊ะเรื่องเวลานัด ใครเคยทำงานกับฝรั่งจะรู้เลยว่า การเข้าประชุมเข้าไปห้านาที เป็นความอับอายจนเราแทบไม่กล้าเปิดประตูเข้าไปเลย

ต่างกับคนไทยเราที่เรามีสถาปัตยกรรมการยืดหยุ่นให้กัน เวลาเรานัดกันมักจะชอบใช้คำว่า แปดโมงนิดๆ แปดโมงกว่าๆ ซึ่งแต่ละคนก็จะมี “กว่า” ที่ไม่เท่ากันด้วย กว่าของบางคนอาจจะหมายถึงห้านาที สิบนาที กว่าของบางคนอาจจะหมายถึงครึ่งชั่วโมงหรือสี่สิบห้านาทีก็ได้ แต่สำหรับฝรั่งแปดโมงคือแปดโมงตรงเท่านั้น และเขายังมีคำพูดว่า eight sharp ซึ่ง sharp ก็คือเป๊ะ เช่น See you at eight sharp. แปลว่า เจอกันแปดโมงเป๊ะๆ นะจ๊ะ ซึ่งการนัดเวลาแบบนี้ควรจะตรงไปถึงก่อนเวลานัดประมาณสิบนาทีด้วย

หลายคนสงสัยว่า เวลาของฝรั่งมียืดหยุ่นแบบไทยบ้างไหม จริงๆ แล้วฝรั่งก็มีแปดโมงนิดๆ เหมือนกัน ซึ่งเป็นภาษาพูด คือ การเติมคำว่า -ish (อิช) เข้าไป เช่น eightish/tenish แต่เมื่อใจไว้แล้วกันว่า นิดๆ ของฝรั่งต้องนิดๆ จริงๆ นะ เพราะคำว่า -ish ก็มีขีดจำกัดของมันเหมือนกัน (และยังสามารถใช้กับอย่างอื่นได้ด้วย เช่น สีออกเหลืองๆ หน่อย ก็บอกได้ว่า yellowish)

ถ้าฝรั่งจะนัดหมายกันในเวลาอื่นๆ เช่น แปดโมงสิบห้าล่ะ ฝรั่งในประเทศอังกฤษเขาจะเรียกเวลาแปดโมงสิบห้าว่า quarter past eight คำว่า quarter หมายถึงหนึ่งส่วนของนาฬิกา ถ้าเราแบ่งนาฬิกาออกเป็นสี่ส่วน ส่วนแรกคือสิบห้านาทีแรก ส่วนที่สองคือจากสิบห้านาทีไปจนครึ่ง ส่วนที่สามจากครึ่งไปจนถึงสี่สิบห้า และส่วนที่สี่คือจากสี่สิบห้าไปครบรอบนาฬิกาพอดี ดังนั้น quarter past eight จึงแปลว่า สิบห้านาทีที่ผ่านเลขแปดมาแล้วนั่นเอง

นอกจากนี้คนอังกฤษยังเรียกแปดโมงครึ่งว่า half past eight และเรียกแปดโมงสี่สิบห้าโดยใช้ quarter เหมือนกัน แต่เป็น quarter to nine แปลว่าอีกสิบห้านาทีที่จะเก้าโมงนั่นแหละ เอาจริง ๆ ถ้าเราปวดหัวกับคำว่า quarter ก็เลยพูดแบบนั้นไปเลยก็ได้ อาจจะมีพูดเลขชั่วโมงตามด้วยเลขนาฬิกาที่เคลียร์ดี เช่น eight fifteen หรือแปดโมงสี่สิบห้า eight thirty หรือแปดโมงครึ่ง eight forty-five หรือแปดโมงสี่สิบห้า

เราเริ่มเห็นชัดเจนแล้วว่าคนที่เชื่อว่าภาษาอังกฤษเขาให้ความสำคัญกับเรื่องเวลามากแค่ไหน ถ้าเราลองมองภาษาอังกฤษเป็นคนแล้วจะเข้าใจว่าทำไมเราถึงต้องทำความเข้าใจกับ Tense ก็เพราะมันเป็นหัวใจ เป็นลมหายใจของภาษาอังกฤษเลย ซึ่งเรื่องของ Tense จะเป็นยังไง เดี๋ยวเราค่อยไปว่ากันอีกทีหนึ่งดีกว่า ไม่ใช่ว่ามาถึงจะเริ่มท่อง Tense กันเลย ทำปวดหัวกันตั้งแต่แรกคงไม่ใช่การเริ่มต้นที่ดี แบบที่ฝรั่งเขาพูดกันว่า get off on the wrong foot เริ่มต้นไม่สวย เหมือนก้าวเท้าออกจากบ้านผิดข้าง เพราะฉะนั้นค่อย ๆ เรียนรู้ ค่อย ๆ เปิดใจทำความเข้าใจกันไปทีละนิดก่อน

การทักทาย

นอกจากจะมองกันจากเอกลักษณ์เรื่องเวลาแล้ว ประโยคทักทายกันก็เกี่ยวข้องด้วยนะ อย่างคนไทยเราชอบทักกันว่า “สวัสดีตอนเช้า” “เป็นยังไงบ้าง” “สบายดีหรือเปล่า” (“อ้วนขึ้นหรือเปล่า” อันนี้เราจะไม่นับเป็นการทักทายดีกว่า) เราทักทายกันด้วยประโยคแบบนี้ เพราะคนไทยมีความเห็นอกเห็นใจกันหรือ sympathy สูงมาก เราอยากจะได้รับทุกข์สุขดิบของคนอื่น (ไม่ใช่เผือกหรือเมาทันนะ 🙄) ขณะที่ฝรั่งที่สนิทกันแล้วจริง ๆ ถึงจะทักกันเล็กน้อย How's your life? (ฮาวส์-ไชร์ ลาย์ฟ) หรือ What are you up to? (โ่วท-อาร์ยู อัพ เทิว) = ชีวิตเป็นยังไงบ้าง (เหมือนกับ What's going on in your life?)

สำหรับประโยคแรกๆ ที่คนแปลกหน้าจะเริ่มทักทายกันกลับเป็นเรื่องที่อยู่ไกลออกไป นอกขอบเขตของความเป็นส่วนตัว หรือ personal life อย่างตอนที่นูนไปอังกฤษก็เจอเขาถามกันว่า Cold, isn't it? (โหด อีซึ้นท์-อิท) หนาวใช่ไหม คือคุยถึงอากาศก่อนเลยในประโยคแรกๆ ที่เริ่มทักทายกัน

ลองสังเกตดูค่ะว่าตอนเราเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ถัดจากบทแนะนำตัวเอง เราก็มาเรียนเรื่องอากาศ หรือ What's the weather like? (ไวท์ส-เดอะ เวเธอะ ไลค์ซี) กันเลย มันสะท้อนให้เห็นว่าฝรั่งเขาพูดคุยกันเรื่องอากาศค่อนข้างเยอะ อาจจะเป็นเพราะบ้านเมืองเขาอากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย เตี้ยวฝน เตี้ยวร้อน เตี้ยวหนาว หิมะตกก็มี

ฝรั่งมีความเป็นส่วนตัวสูง ดังนั้นถ้าไม่รู้จักกันหรือไม่สนิทสนมกันมาก ก็มักจะทักกันด้วยเรื่องที่อยู่รอบๆ ตัว ไม่ใช่การถามไถ่เรื่องส่วนตัวเหมือนคนไทย

เห็นไหมว่าแต่ละประเทศก็มีเอกลักษณ์ที่ชัดเจน แต่เราเรียนรู้ภาษาเขาก็เหมือนเราได้ทำความรู้จักเขาในฐานะคนคนหนึ่งไปด้วย

อีกเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ของภาษาอังกฤษคือ ฝรั่งจะเป็นคนตรงไปตรงมา อย่างเช่น ถ้าถามว่า "หิวไหม" โอเค สำหรับคนไทย ถ้าหิวก็ตอบหิว ไม่หิวก็ตอบไม่หิว ในภาษาอังกฤษ yes ก็คือ yes และ no ก็คือ no เหมือนกัน แต่ปัญหามันจะเกิดขึ้นตอนที่ตั้งคำถามเป็นปฏิเสธ หรือ negative question เช่น

Aren't you hungry?

EX: เมื่อถามว่า “ไม่หิวใช่ไหม” คนไทยเราจะตอบคำถามนี้ด้วยความเห็น
สอดคล้องกับคำพูดของคนที่ถามว่า “อืม ใช่ ยังไม่ค่อยหิวเลย” ถูกไหม
คะ ที่นี้ลองกลับกันบ้าง ถ้าฝรั่งถามว่า Aren't you hungry? ซึ่ง
ความหมายเหมือนกันเลยคือ ไม่หิวใช่ไหม ถ้าตอบแบบคนไทยคงตอบว่า
Yes, I'm not hungry. ซึ่งเป็นคำตอบที่ฝรั่งก็คงเข้าใจแหละ แต่
ความหมายจริงๆ นั้นแปลกมาก เพราะถ้าแปลเป็นภาษาอังกฤษจะหมายถึง
ใช่ หิว อืม ไม่หิวเลย (คืออะไรวะ 🤔) จริงๆ แล้วการตอบคำถาม
ประโยค negative question แบบฝรั่งนั้นคิดง่ายๆ เลยค่ะ ต่อให้ถาม
เป็นปฏิเสธ แต่ถ้าเรา yes ก็คือ yes และ no ก็คือ no เช่น ถ้าเรา
ไม่หิวก็ตอบไปเลยล่ะว่า No, I'm not hungry. ซึ่งแปลว่า ไม่อะ
ไม่หิวเลย

Aren't you hungry?

No, I'm not hungry.

Aren't you gay?

EX: อีกตัวอย่าง เมื่อมีคนถามว่า Aren't you gay? ที่แปลว่า ไม่ใช่เกย์ใช่ปะเราอะ ถ้าเป็นคนไทยที่ไม่ใช่เกย์คงตอบคำถามนี้ว่า “เออดี เราชายเต็มตัว” แต่ถ้าจะตอบเป็นภาษาอังกฤษต้องตอบว่า No, I'm not gay. หรือถ้าถามว่า Don't you like guys? ที่แปลว่าไม่ชอบผู้ชายหรือ ชายไทยที่ไม่ชอบผู้ชายคงตอบคำถามนี้ว่า “เออ ไม่ได้ชอบ” แต่ถ้าจะตอบเป็นภาษาอังกฤษต้องตอบว่า No, I don't like guys. หรือใครบอกว่าตัวเองไม่ได้เป็น LGBTQ ก็สามารถบอกว่า I'm straight. ที่แปลว่าฉันตรงๆ หรือฉันเป็นคนตรงเพศนี้แหละ แต่ยังไงก็ตาม ยุคนี้โลกเราเปิดกว้างขึ้นแล้ว ไม่ว่าคุณจะเป็นเพศไหนก็เท่าเทียมกันทั้งนั้น

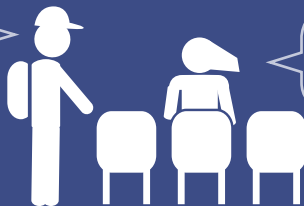

Do you mind

EX: ตัวอย่างที่เห็นชัดมากๆ ในแง่ของความตรงไปตรงมาคือ ประโยค Do you mind ที่แปลว่ารังเกียจไหม รูปแบบการพูดของมันคือ Do you mind if I ... เช่น Do you mind if I sit here? (ดูยู มายด์-อิฟ-ฟาย ซิท เฮียร์) คนไทยอาจจะเจอบ่อยเวลาที่ฝรั่งมาเที่ยวบ้านเราแล้ว มีที่ว่างข้างๆ ตัว บางทีเขาอาจจะถามเราว่า Mind if I sit here? (มายด์-อิฟ-ฟาย ซิท เฮียร์) เฉยๆ ก็ได้ ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน แค่คำว่า Do you ไปเท่านั้น

คำถามคือ อ้าว...แล้วจะตอบยังไงล่ะ พอเจอประโยคแบบนี้คนไทยเรามักจะพูดว่า yes เสมอ ซึ่งใจเราอยากจะบอกเขาว่า เชิญเลยคะ แต่จริงๆ แล้วถ้าเราซ้ำแหละประโยคนี้ออกมาจะเห็นว่า Do you mind if I sit here? แปลว่า รังเกียจไหมถ้าจะขอนั่งด้วย การที่เราตอบว่า yes เลย แปลได้ว่า รังเกียจ หรือเป็นอะไรไหม... เออ เป็นดิ เป็นปัญหาแน่ๆ ถูกไหมคะ ดังนั้นคำตอบที่ถูกต้องคือ No, I don't mind. ที่แปลว่า ไม่เลยคะ ไม่ได้รังเกียจอะไร เชิญคะ

Do you mind if I sit here?

No, I don't mind.

ถึงจุดนี้หลายคนอาจจะรู้สึกว้าว โอ๊ย...ฉันผิดพลาดไปเยอะเลย ฉัน yes มาเยอะเหลือเกิน ไม่เป็นไรนะคะ เพราะสุดท้ายถามว่าฝรั่งนั่งใหม่ ก็นั่งอยู่ดี อ้าว...แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกับภาษาอังกฤษ ขนาดเราพูดผิดนะ คำตอบของเรา คือ “รังเกียจคะ รังเกียจมากเลย” แต่ทำไมฝรั่งยังนั่ง มันทำให้เห็นชัดเจนว่า ภาษาพูดไม่สำคัญเท่าภาษากาย

คนไทยเราตอบว่า yes ก็จริง แต่นั่นเชื่อว่าที่เขา นั่งเป็นเพราะกิริยาที่ เชื้อเชิญมาก ๆ ของเรา แทนจะเซ็ดเก้าอี้แล้วลากเขามานั่งด้วยเลย ลูกขยับแล้ว ขยับอีก มือผายสุดฤทธิ์ แน่نونเป็นใครก็เข้าใจว่านั่นแหละคือสัญญาณที่บอก ให้รู้ว่า “เชิญเลยคะ เต็มใจมากคะ ไม่มีปัญหา”

นั่นเชื่อว่าภาษากายมันก็คือภาษาใจแหละ เราสื่อสารด้วยร่างกาย มัน มาจากหัวใจ เราสื่อสารผ่านสายตาที่เราเชื้อเชิญเขา เขายิ้มให้เขา เราสื่อสาร ผ่านมือที่เราผายไป มันทำให้เขากล้าที่จะนั่ง ไม่ว่าจะคำตอบที่ออกจากปากไปจะ เป็นคำว่าอะไร แต่สุดท้ายถ้าเราไม่อยากยุ่งกับ yes no อะไรพวกนี้ เราก็หนีไป เลยก็ได้แหละคะ นุ่นใช้วิธีเอาตัวรอดด้วยวิธีการเปลี่ยนเป็นตอบว่า Sure, please have a seat. ที่แปลว่า “เชิญเลยคะ นั่งเลย จัดไปเลยคะ”

ในความผิดพลาดนั้น นุ่นเชื่อว่าถ้ามันยังอยู่บนพื้นฐานของความอยากที่จะ สื่อสาร อยากให้เขาเข้าใจ มีทัศนคติที่ดีมาก่อน ยังไงฝรั่งก็เข้าใจได้แน่นอนคะ

ภาษาใจสำคัญที่สุด จากตอนแรกเอเลี่ยนที่เชื่อว่าภาษาอังกฤษเป็นแค่ คนแปลกหน้า แต่นั่นเชื่อว่าพอถึงตอนนี้คงกลายเป็นเพื่อนใหม่ได้แล้ว เดียวมาดู กันว่าเพื่อนใหม่คนนี้มีเรื่องราว มุมมองในชีวิตอะไรที่น่าสนใจและไม่เหมือนกับเราอีกบ้าง มาหาคำตอบด้วยกันคะ